Дні і роки ринуть невгомонно,
Наче квітка, будеш ти рости:
Час надійде – і страшну долоню
На чолі своїм почуєш ти.

Серце може й не здригнеться навіть,
Встигне ж бо його налити вщерть
Днів злоба й роз’ятрена ненависть,
Над життя сильніша і над смерть...

Та приспати серця не научиш –
Вдарить час твій хиже: й не проси!
Все ж таки уста свої жагучі
Ти йому, коханцеві, даси.

І тоді, як далечінь багряна
Спалахне – грізного неба гнів –
Ти повстанеш, може – друга Жанна,
Юне серце змучених полків.

Стан стрункий і яснозорі очі,
Понад обрій вдивлені кудись,
Меч прип’ятий на бедрі дівочім,
Світлий стяг настромлений на спис:
Так побачать у поході лави
Віри знак і дівчину свою,
І війне над ними подих слави,
Подих слави – крилами в бою...

Та не мрійні береги, не квіття
Припаде кінноті до підків,
В очі – чорний вітер лихоліття,
Крик і брязк розгурканих степів:

Завирує світ, життям закрутять
Вихорі, заблисне небосхил,
Знов запахне тьмяно кров і рута,
Мертвий чад руїни та могил.

Над страшною схилишся землею,
Пустарем лячнішим від пустинь,
Щоб її скривавлену лілею
На щиті підняти й понести.